

Sygn. akt V CNP 30/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie ze skargi M. N.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt III Ca 969/14
w sprawie z wniosku G. W.
przy uczestnictwie M. N.
o zmianę kontaktów z małoletnim S. N.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

M. N. złożyła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 27 listopada 2014 r., w którym oddalono jej apelację – jako uczestniczki postępowania – wniesioną od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 25 marca 2014 r. (k. 61 i n. akt sprawy). Postanowieniem tym rozstrzygnięto o zmianę kontaktów wnioskodawcy – G. W. z małoletnim synem, uregulowane prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 22 listopada 2011 r.

W skardze wskazywano na przepisy prawa procesowego, które zostały naruszone w zaskarżonym postanowieniu. Wskazywano, że uczestniczce nie przysługują inne środki zaskarżenia. Uczestniczka starała się także uprawdopodobnić szkodę poniesioną wydaniem zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skargą taką objęte są także prawomocne postanowienia co do istoty kończące postępowanie w sprawie, w tym postanowienie w przedmiocie uregulowania kontaktów rodziców z ich małoletnimi dziećmi (art. 113⁵ k.r.o.). W zaskarżonym postanowieniu z dnia 27 listopada 2014 r. oddalono apelację uczestniczki postępowania o zmianę uregulowania wspomnianych kontaktów.

Zaskarżone orzeczenie może być niezgodne zarówno z przepisami prawa procesowego, jak i przepisami prawa materialnego w wyniku ich błędnej wykładni lub błędnego zastosowania. Wydane orzeczenie musi być zatem bezprawne w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że chodzi tu o bezprawie szczególne (tzw. bezprawie kwalifikowane), a nie każde naruszenie przez sąd prawa przy wydawaniu kwestionowanego orzeczenia. W rozpoznawanej skardze uczestniczki postępowania wskazywano na niezgodność zaskarżonego orzeczenia z przepisami prawa procesowego, tj. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i w zw. z art. 227 k.p.c. Sugerowane w skardze

bezprawie sądowe motywowano tym, że sąd orzekający przekroczył granice swobodnej oceny dowodów polegające na pominięciu dowodu z przesłuchania wskazanego świadka (kuratora sądowego) i innych dowodów wskazanych w piśmie z dnia 19 lutego 2014 r. (s. 2 skargi). Tymczasem przebieg postępowania dowodowego w sprawie, zakończonej postanowieniem z dnia 27 listopada 2014 r., i treść uzasadnienia tego postanowienia świadczy o tym, że Sąd orzekający w ogóle nie naruszył wspomnianych przepisów k.p.c. Zebrany w sprawie materiał dowodowy okazał się wystarczający do zajęcia przez Sąd Okręgowy prawidłowego stanowiska prezentowanego w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

W tej sytuacji – z racji braku wykazania w skardze bezprawności zaskarżonego postanowienia – Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).